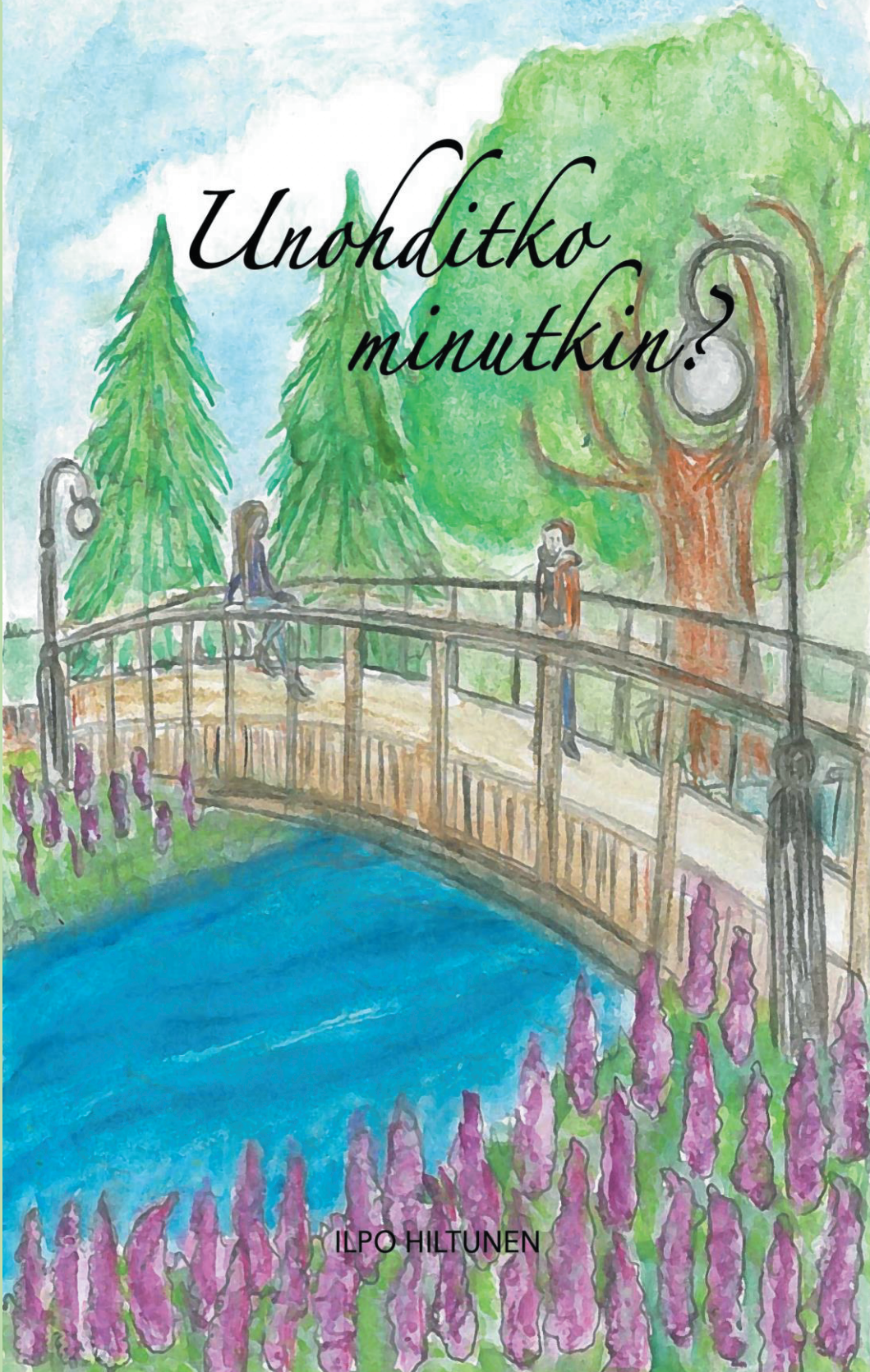

Unohditko minutkin?

ILPO HILTUNEN

Unohditko minutkin?

Ilpo Hiltunen

©2021 Ilpo Hiltunen

Kansi: Jasmin Saarela

Kustantaja: BoD-Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD-Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4316-4

Lähdön hetki

Laitoin varovasti jyrkän ulko-oven kiinni takanani, aivan kuin olisin pelännyt pienten lasisten ruutujen putoavan ovesta kiviselle tasanteelle, olin jo kääntynyt, kun kuulin oven sähkölukon napsahtavan kiinni takanani. Anna odotti jo rappusten alapäässä katsellen verkkaista lähtöäni, vilkaisin häneen samalla kun varovasti laskeuduin porras portaalta, kohti tasaisempaa maata. Annalla oli tuttu iloinen virnistys kasvoillaan, sellainen, vähän toispuoleinen ja katseli kulmakarvojen alta, se ilme sai minutkin toisinaan jopa hymyilemään.

- Se on menoa nyt, hän sanoi.

- Niin taitaa olla, vastasin hänelle, tilanne vain tuntui minusta epäuskottavalta.

- Ei taida, vaan on, Anna täsmensi.

Anna otti minulta laukun ja aloin laittaa reppua selkään samalla, kun lähdimme yhdessä kävelemään kohti pihan toisella laidalla näkyvää porttia.

- Mikä kuukausi nyt onkaan? kysyin, samalla yritin muistaa eri kuukausia.

- Onko kesä jo mennyt? Jatkoin vielä, en osannut sään puolesta hahmottaa vuodenaikaa.

- Kesäkuun alku nyt vasta on, koko kesä vielä edessä, Anna vastasi.

- Muistathan kun vielä vähän aikaa sitten pihalla oli vielä pieniä hiekkaisia lumikasoja vanhasta talvesta.

- Joo, vastasin, jotenkin poistuminen kuntoutuskeskuksesta, viime aikojen säheltäminen ja kiireinen, asioiden opettelu, sai minut hieman hämilleen vuodenaajoista. Jokin aika sitten puhuttiin kyllä tulevasta kesästä, sen tapahtumista.

- Olethan muistanut rastittaa kalenteriasi?

- Olen, mutta ne ovat olleet vain numeroita, tänään rastitin 5.6. maanantai päivän.

- Eli viides päivä ja kuudes kuukausi on kesäkuu. Pitää hommata sinulle sellainen kalenteri, jossa on kuukaudet myös kirjoitettuna, äkkiä sinä tulet ne taas muistamaan. Saavuimme portille, jonka takana oli autoja täynnä oleva pysäköintialue.

- Onko meillä auto? Tai siis onko sinulla? Kysäisin.

- On kyllä olemassa, mutta se ei ole täällä, nyt mennään tuonne pysäkillä odottamaan paikallisbussia, sillä päästään eteenpäin.

Hetken aikaa odottelimme pienen peltisen katoksen alla, joka oli piirretty täyteen utoja koukeroita. Katselin ohi vilahtavia autoja ja yritin nähdä niiden kuljettajia, useimmissa autoissa lasit olivat niin tummia, ettei sisälle erottanut. Vähän ajan päästä linja-auto pysähtyi jarrut kirskuen kohdallemme. Anna kulki edellä vetäen minua kädestä auton kyytiin, kuulin kun hän sanoi, kaksi aikuista rautatieasemalle, reppu meinasi takertua auton oveen kiinni. Menimme keskiosaan, lähelle takaovea istumaan, samalla linja-auto kiihdytti liikkeelle.

Vilkuilin autossa istuvia ihmisiä, lähes kaikki näpelöivät matkapuhelimiaan. Minä tiesin että, ne olivat puhelimia, tosin niillä pystyi tekemään paljon muutakin, jopa kirjoittamaan kirjoitetta tai vaikka lähettämään valokuvia toisille.

Olimme kahtena viimeisenä viikkona harjoitelleet sellaisen toimintaa ja käyttöä, heti aloitettiin Annan kanssa, kun saimme tietää pois pääsystäni kuntoutuskeskus Aurinkolaaksosta, minäkin sain oman käyttööni, vaikka en vielä ollut yhtään oikeata puhelua sillä tehnytään.

Mutta olihan siinä ihmettelemistä, kun vanhempi nainen änkesi linjuriin puhelin korvalla, puhuen koko ajan kovaan

ääneen varmaan miehensä kanssa, antoi ainakin sellaisia henkilökohtaisia ohjeita kodin hoidosta. Sanaakaan sanomatta kuljettajalle, tunki vain jotain korttia laitteeseen ja sen jälkeen suunnisti kohti vapaata istumapaikkaa, koko ajan puhuen tuohon laitteeseensa. Minusta kaikki tuo näytti hyvinkin epäkohteliaalta, mutta kun vilkaisin kuljettajaa, ei hän ollut tilanteesta moksiskaan, varmaan tuttua touhua.

- Otat sitten perillä heti yhteyttä äitiisi, hän on kysellyt ja kovin huolissaan, olisi halunnut sinut kotiinsa asumaan, mutta siellä on liian ahdasta.

Anna yritti jo keskuksessa saada minut soittamaan äidille, mutta jokin siinä vielä minua ahdisti, niin se puhelu sai vielä odottaa.

- Joo, joo.

- Äitisi puhelinnumero on siinä sinisessä muistivihossa, siinä on sinun kaikki tärkeät numerot, jos sinulle tulee uusia, niin kuin varmaankin tulee, kirjoita ne myös muistiin sinne. Puhelimenkin muistiin voit laittaa, mutta hyvä ne on olla ihan paperille kirjoitettuna.

Hupparipäinen poika istui eteemme, niin että koko lattia tuntui heilahtavan hänen rojahdettuansa penkille.

- Rahat on sinulla takin sisätaskussa, eikö vain? Anna kuiskasi.

- Joo on, kuiskasin takaisin ja virnistin samalla.

Anna katsoi takaisin sen näköisenä, että nyt ei saisi esittää mitään huumoripitoista vitsiniekkää.

Hupparipäisen pojan päähän tai siis varmaan korviin meni valkoiset johdot, jotka lähtivät hänen taskustaan. Yritin siirtyä, että näkisin paremmin, mutta Anna otti kädestä kiinni.

- Kokeile, siis että se pussukka on varmasti mukana.

Läimäytin kämmenen rinnukselle ja tunsin jotain pullistelewan takkini sisällä.

Minulla ei ollut kukkaroa, laitettiin rahani sellaiseen silmälasien säilytyspussiin, hommaisinkin sitten myöhemmin kunnon lompakon itselleni.

- Joo, on, vastasin vieläkin kuiskaten.

Linja-auto pysähtyi ja hupparipäinen poika singahti pystyyn ja samassa hän oli jo ulkona, hänen kasvojaan en nähnyt missään vaiheessa.

- Avain, oman huoneistosi avain, onhan mukana?

Mielenkiintoni kohdistui tällä kertaa kyytiin nousseeseen tyttöön, jolla oli pitkä vihreä takki. Maiharitakin tyyppinen, mutta kevyempi versio siitä.

- Kuunteletko sinä?

Tytön kädet olivat suorana syvällä taskuissa, katse viilsi linja-auton lattiaa pitkin. Jalassaan hänellä oli veryttelyhousut ja tennarit, sukat hän oli unohtanut laittaa aamulla, nilkat vain loistivat paljaana.

- Jari, Anna tönäisi.

Eniten kiinnitin huomiota hänen päähänsä. Pipo oli päässä ja sen päällä vielä korvaläpät, jotka vaikuttivat kuulokkeilta, mutta niistä ei lähtenyt minkäänlaisia johtoja.

- Jari, nyt kuuntelet! Anna tönäisi kyynärpäällä kovempaa, niin että kylkeen tuntui.

- Au, voihkaisin, mutta jatkoin omien havaintojeni parissa.

- Onko nuo kuulokkeet vai korvaläpät? Sanoin ja osoitin varovasti tyttöä.

- Kuulokkeet ne ovat.

- Nyt kokeilet, että avain on mukanasi, millä sinä muuten kotiisi pääsisit.

- Mutta kun niistä ei lähde johtoa? Katsoin Annaa ja sen jälkeen tyttöä.

- Ehkä ne ovat sitten johdottomat kuulokkeet. Sain jo hieman kiukkuisemman vastauksen, kunnes Anna ymmärsi,

että minulle on paljon uusia asioita, jotka vaikuttavat ihan jokapäiväisiltä hänelle.

- Avain! Äänensävy oli jo sellainen, että nyt piti vastata.

- Joo, on täällä. Laitoin käden farkkujen taskuun ja tunsin avaimen sekä korkinavaajan, joka toimi avaimenperänä.

- Nyt keskityt, yritetään käydä vielä kaikki mahdollinen ja mahdollonkin läpi ennen lähtöäsi.

- Sä taidat jännittää tätä tilannetta enemmän kuin minä, sanoin hymyillen Annalle.

Minulla olikin kieltämättä ihan rento ja mukava olo. Ehkä se johtui juuri, kun ajatukset pomppisivat muissa ihmisissä ja uusissa asioissa, enhän ollut pitkään aikaan ollut missään kosketuksessa oikeastaan normaaliin maailmaan.

Vilkaisin vielä maiharitakkista tyttöä ja mietin, että johdottomat kuulokkeet, kaikkea sitä.

- Kyllä sinä pärjää, en yhtään epäile, Anna sanoi ja jatkoi.

- Toivon vaan, että kaikki menisi hyvin.

- No minä lupaan yrittää parhaani, eiköhän se riitä.

- Ja jos se ei riitä, niin yrität vielä enemmän, Anna jatkoi siihen.

Linja-auto oli jo hetken aikaa matkannut keskustassa, ainakin autojen ja ihmisten määrä oli valtava. Taisimme ohittaa torin, jossa oranssin väriset katokset loistivat auringossa ja katujen laitamilla oli kahviloita, joissa ihmiset istuivat ulkona suurten varjojen alla.

Auto lähti jälleen nytkähtäen liikkeelle, huomasin kauempana rakennuksen ylälaidassa tekstin ”TURUN RAUTATIEASEMA”. Tönäisin kevyesti Annaa, joka ihme kyllä oli hetken ollut hiljaa, osoitin rakennusta.

- Ei vielä seuraava pysäkki, mutta sen jälkeen jäämme pois.

Pysäkkejä olikin melkein joka korttelin välein, niin että olisi ollut turhaan lähteä liian aikaisin. Kun meidän pysäkkimme

lähestyi, Anna oli jo painanut punaista stop-nappulaa käytävän tolpassa ja noussut seisomaan. Minäkin yritin nousta, mutta samalla auto hiljensi ja tajusin järkevämmäksi odottaa istualtaan, että se oli kokonaan pysähtynyt. Siinä me sitten seisoimme, jalkakäytävällä ihmisvilinässä keskellä Turkua, rautatieaseman kupeessa, Annan pää pyöri kuin etsien jotain.

- Mennään tuonne tien toisella puolella olevaan puistoon, meillä on vielä lähes tunti aikaa, ennen kuin junasi lähtee. Nelikaistaisen tien ylitys oli tehtävä suojatietä ja liikennevaloja käyttäen, vaikka olisin jo pystynyt juoksemaankin, ei uskaltanut kovan liikenteen takia ottaa riskiä, eikä Anna varmaankaan olisi siihen suostunut. Istuttiin kukkaistutusten viereen puiselle penkille, joka oli parhaat päivänsä nähnyt, kaiverruksia siinä oli, jos jonkinlaista ja maalia oli irronnut joka puolelta. Katselin niitä kaiverruksia ja sanoin ääneen ajatukseni.

- Ajatella, jos löytäisin oman nimeni kaiverrettuna tällaiseen penkkiin, enkä tietäisi koska olisin sen siihen tehnyt.

- Kuule, se on hyvinkin paljon mahdollista.

- No, ei ehkä kaiverrus, mutta jokin muu asia, minkä muistat, mutta et kaikkea siitä. Jos ymmärrät mitä tarkoitan, tai paremminkin yritän sanoa.

- Joo, ainakin vielä se tuntuu jännittävältä.

- Laukussasi on se sinun kansiosi, siinä on kutakuinkin sinun mennyt elämä.

- No ei se sinun syntymästäsi asti ala, sieltä teinivuosista, Anna tönäisi leikillään ja jatkoi.

- Kai sinä sentään olet ollut teini aikoinaan.

- Siinä kansiossa on kaikenlaista asiakirjaa, tutkimustietoa ja paperia, on siellä myös joitain kuvia ja minunkin kirjoittamia juttuja.

- Joo, minä luen ja opiskelen tietoa itsestäni sieltä kansiosista, tästä on puhuttu monta kertaa.

- Varmistelen vain, luet hitaasti, vain vähän kerrallaan, ettei tulisi montaa uutta kerralla.

Nyt en viitsinyt vastata.

Olimme lääkärini ja psykologin kanssa puhuneet henkilökohtaisesta kansioistani ja sen avaamisesta. Sen lukeminen olisi parasta tapahtua vasta kotiutumisen jälkeen, joten en ollut sen sisältöä yhtään nähnyt. Tosin en tiennyt sellaisen kansion olemassaolostakaan, ennen kuin sain tiedon pääsystä pois laitokselta.

- Tuletko sitten käymään siellä minun luonani? Tiedätkö edes missä asuntoni sijaitsee?

- Kyllä tiedän ja tulen, mutta vasta kuukauden päästä.

- Tiedätkös sinä itse, missä se asuntosi on? Missä sinulla on sen osoite?

- Povitaskussa, paperilapulla.

- Näytä ja lue se minulle.

Kaivoin lappusen takin povitaskusta ja sieltä katsoin osoitteen, jonka luin ääneen.

- Torikatu 52

- Ja mihin oveen avain sopii?

- Siihen, missä lukee Ihanus Jari, se olen minä, hymyilin Annalle ja sain häneltä hymyn takaisin.

- Hyvä, loistavaa.

- Sitten vain purat tavarasi, vaatteet kaappiin, no tietysti ulkovaatteet eteiseen. Laita se iso kansiosi keittiön pöydälle, samoin pieni muistivihko.

- Kalenterin paikka on joko jääkaapin ovessa tai seinällä, sellaisia magneetteja on ovessa valmiina, mutta teippiä ja saksetkin on siellä laatikossa.

- Entä jos siellä ei olekaan keittiön pöytää?

- Kyllä siellä on.

- Mistä sinä sen tiedät?
- Olen käynyt siellä.
- Koska?
- Silloin kun se hommattiin sinulle, halusin varmistaa, että se on kunnollinen.
- Kiitos, minusta taidetaan pitää huolta silloinkin, kun en sitä itse tiedä.
- Niin pidetäänkin, moni ihminen haluaa sinun onnistuvan ja pärjäävän.
- Asuntosi sijaitsee hyvällä paikalla, siitä on lyhyt kävelymatka lähes kaikkiin paikkoihin, missä sinun pitää päivisin käydä, kuten kuntouksessa, sairaalassa ja TE-keskuksessa.
- Niistä kaikista tulevista menoista on ohjeet siellä asunnossasi, siinä kalenterissa ja kartat kaikkiin paikkoihin on olkkarin pöydällä.
- Kannattaisi vilkaista aina edellisenä iltana seuraavan päivän paikat ja tapahtumat, minne pitää mennä, sitä reittiäkin voisit suunnitella, että on sitten helppo kulkea, vaikka aina iltalenkin tekisit sitä pitkin.
- Muistatko miksi piti vielä katsella seuraavan päivän ohjelmaa.
- Osaan herätä ajoissa, vastasin.
- Oikein ja laittaa itsensä kuntoon, syödä aamiaisen ja ottaa tarvittavat tavarat mukaan.
- Ei minulla koskaan ole ollut heräämisen kanssa ongelmia, enemmänkin tuskailin, kun en osannut nukkua pitkään, vaikka olisi välillä voinutkin.
- Huomenna sinulla ei ole mitään varsinaista ohjelmaa. Tukihenkilösi tulee käymään luonasi, siitä on sinulle siellä muistilappu, jääkaapin ovelta.

- Riittää kun silloin olet paikalla, se on ihan mukava heppu, minun työtoverini, tulette varmaan hyvin toimeen keskenään.

- Voitko kuvitella sellaista asiaa? Kun ajalla on jotain merkitystä, tuntuu mahtavalta, sanoin Annalle kysyvästi. Anna katseli taas niin, että hänen kulmakarvansa laskeutuivat alas ja selvästi odotti minun kertovan lisää.

- Pitkään aikaan minulla ei ollut väliä, mikä päivä oli tai paljonko kello on.

- Vasta kun alettiin puhua sellaisista asioista, jotka olivat minulle entuudestaan tuttuja, aloin hitaasti seuraamaan aikaa.

- Pitihän sinun herätä aina samaan kellon aikaan, ja ruokailut olivat aina samaan aikaan, Anna sanoi.

- En ajatellut aikaa, joku aina sanoi, nyt syömään, nyt jumppaamaan ja sitä rataa.

- Aloin miettimään miten kauan menee muistamiseen.

- Jonkin asian opin tunnissa, johonkin toiseen meni kaksi päivää. Selvästi ymmärsin, että olin joskus tehnyt sellaista minkä muistamiseen ja oppimiseen meni vain vähän aikaa, ainakin niin luulisin asian olevan niin.

- Ihan oikein luulet ja hienoa, että ymmärrät oikeasti mistä on kysymys, Anna totesi.

- No osittainhan olen kuitenkin ollut poissa, mutta myös iso osa juttuja on pyyhkiytynyt pois muististani.

- Se oli pitkä talvi, tuumasin, johon Anna vastasi hiljaa.

- Tai kaksi, talvea.

- Nyt Jari lähdetään asemalle, junan lähtöön on enää kymmenisen minuutti.

Taas kiersimme samojen liikennevalojen kautta turvallisesti kohti asemarakennusta, mentiin suoraan aseman ulkokautta laiturin viereen odottamaan.

- Muistan kun nuorena, olisiko oltu jotain kymmenen, tai se toinen kaveri oli vähän minua vanhempi ja tiesi miten toimia, aloin kertomaan Annalle.

- Niin me kävimme täällä, tultiin tähän junalla, olisiko se voinut tulla mieleeni, kun nyt olemme täällä?

- Siinä huomaat, kyllä sinulla on paljon asioita siellä päässä tallella, niitä pitää vaan vähän herätellä, Anna vastasi.

- Oli sekin hölmö reissu, tänne asti tultiin, sitten käveltiin tuohon vähän matkan päässä olevaan an-tik-va-ri-aat-tiin. Minun piti tavata, kun en ollut ihan varma, miten se menee ja kysyin siitä vielä Annalta.

- Eikös se ole sellainen liike missä myydään vanhoja lehtiä ja kirjoja?

- On ja ihan oikein lausuit sen.

- Sieltä käytiin ostamassa muutama sarjakuvalehti ja sitten lähdettiin seuraavalla junalla takaisin, taisi olla enemmänkin sellainen seikkailu, kuin ostosmatka.

- Hei, junalippusi on tässä, melkein minä unohdin, Anna sanoi ja antoi tulostetun paperin, jossa oli ihmeellinen neliö täynnä pienen pieniä ruutuja.

- Hypnotisoinko tällä lipuntarkastajan, osoitin neliötä päin Annan kasvoja.

- Sittenpä näet.

Anna otti paperin toisesta kulmasta kiinni ja näytti sitä sormella.

- Katso, tuossa lukee, istumapaikka, vaunu numero neljä, paikka kaksitoista, alakerta ja ikkunapaikka.

Niinpä siihen oli merkitty tarkasti, taas oppisin uutta, mutta mikä ihmeen alakerta?

- Silloin viimeksi, tai en minä sitä tiedä olenko ollut sen jälkeen junassa. Mutta silloin kun kerroin, meillä oli lippuina sellaiset pienet pahvinpalat, joihin lipuntarkastaja

teki reiät sellaisella rei'ittäjällä tai jollain ja ihan sama missä paikassa junassa istui.

- Se taisi olla junan konduktööri, se lipuntarkastaja.

Katselin vieläkin sitä tulostettua paperiarkkia ihmeissäni. Aseman kaiuttimista kuului, Pikajuna Tampereelta Turun kautta Helsinkiin pysähtyy raiteelle yksi. Juna jatkaa matkaansa seitsemäntoista nolla viisi.

Annan kanssa käännyimme yhtä aikaa katsomaan valotolpassa jököttävää taulua, siinä oli numero yksi, niin kuin arvata saattoi.

Hetken kuluttua juna saapui raiteelle yksi, minulta lokahti varmaan suu auki, kun näin sen.

Osoitin junaa hölmönä, katselin, että yläkerta ja alakerta.

- Kerrosjuna, vai mikä tuo on?

- Pendolino, niitä on ollut jo jonkin aikaa, Anna nauroi ilmeelleni.

Siirryimme vaunun numero neljä kohdalle.

- Sinulla oli se paikka alakerrassa, mutta jos haluat ja löydät ylhäältä tyhjän paikan, niin voit kyllä kokeilla sielläkin matkustamista.

- Eiköhän tämä oma paikka kelpaa minulle, sanoin.

Viimeiset halaukset Annan kanssa. Hieman haikeaa, olihan hän ollut minun avustajanani, niin kauan kuin muistin. No, lähimuistini ei ollut kovin pitkä aika, mutta kuitenkin hän oli oikeastaan ainut tuntemani normaali ihminen, ei hoitaja tai lääkäri.

- Hitaasti etene sitä kansiotasi lukiessasi, sieltä löydät sinun elämäsi ja tulevaisuutta olet vasta rakentamassa, Annalta alkoi valua kyyneleitä poskille.

- Anteeksi, en voi tälle mitään, mutta, sanat hävisivät niiskutukseen.

Rutistin vielä hetken kovempaa hänen olkapäistänsä.

Irrotin otteeni ja otin häneltä laukkuni. Tuntui, että ei ole oikeita sanoja tähän tilanteeseen, niin jätin sanomatta ja nousin varovasti junan kyytiin.

Annan jäi ikkunan taakse katselemaan etenemistäni junassa, kun etsin omaa penkkiäni.

Laitoin laukkuni ylös tavarahyllylle ja repun jalkojeni väliin, vaikka viereinenkin istumapaikka olisi ollut tyhjä.

Juna lähti nytkähtäen liikkeelle, minä taivutin niskaani, jotta näin Annan mahdollisimman pitkään, viimein hänen vilkuttava käsi hävisi näkyvistä ja nyt olin sitten aivan yksin.

Katselin vaunua, penkkien välistä näkyi pelkästään vain tyhjiä paikkoja, joten tyydyin seuraamaan ohi vilahtelevia maisemia.

Tehdasrakennukset toisensa jälkeen, seinät ja aidat maalattujen tagien peitossa rumensivat kaupunki kuvaa, vain harvat niistä oli tehty kunnolla.

Kupittaa, kuului kaiuttimista ja juna teki lyhyen pysähdyksen pienelle asemalle jatkaen taas matkaansa kohti Helsinkiä, vaunuun ei tullut yhtään uutta matkustajaa.

Hetken kuluttua alkoi talot harvenemaan ja peltotilkkuja esiintymään, maaseudulla näytti elämä kovin hiljaiselta, niin kuin minunkin viime aikoinani, pysähtyneeltä, tai ei ehkä ihan kahtena viimeisenä viikkona.

Minun teki mieli kahvia, päiväkahvit juotiin jo yhden maissa osaston pienessä kahvilassa, hyvästellen muutamia sinne jääviä kavereitani, tosin tuskin tulisin ikävöimään heitä.

- Turusta ja Kupittaaalta tulleiden matkaliput, olkaa hyvä, kuului selkäni takaa.

Tarkastaja tai konduktööriytönen seisoi vieressä, aloin kaivelemaan sitä tulostettua paperia. Käytin tilaisuuden

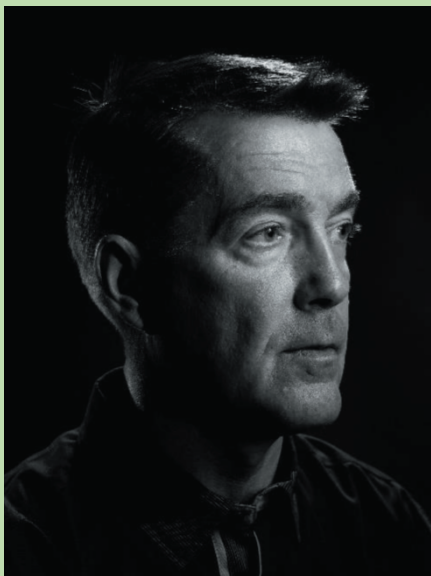
Jarin paluu kotikaupunkiin pitkän kuntoutusjakson jälkeen, ei ole niitä helpoimpia, varsinkin kun on menettänyt liikenneonnettomuudessa osan muististaan.

Työkokeilussa, opastaja Kari on kyllä sitä mieltä, että hän voisi hyvinkin unohtaa muutaman vuoden elämästään.

Tukihenkilö taas neuvoo, ettei ihan jokaiseen tutulta tuntuvaan vastaantulijaan kannata sokeasti luottaa, ei ainakaan heti kannata kertoa muistinmenetyksestä.

Menneiden tapahtumien selvittäminen on kovin mutkikasta, vielä kun vastaan tulee tyttöjä, jotka tuntuvat entisiltä heiloilta, niin on siinä pojan pää mennä sekaisin.

Ehkä uusi harrastus auttaa tuulettumaan ajatuksia, vai sekoittaako siellä tavattu uusi tuttavuus Jarin pään kokonaan.

Ilpo Hiltusen toinen kirja on sekoitus sykettä, jännitystä ja rakkaustarinaa. Jälleen kaikki paikat ovat todellisia. Tällä kertaa liikutaan Varsinais-Suomessa.

9 789528 043164